

ΤΟ ΛΑΘΟΣ

Η δεύτερη και η Τρίτη εκδοχή παραμένουν ανέκφραστες.

Αν θα προλάβει κανείς να τις ξεστομίσει δεν το ξέρω. Αλλά ίσως δεν έχει και καμιά αξία. Αφου η πρώτη εκδοχή έριξε μια γυναίκα από ένα παράθυρο πάνω στο καπό ενός διερχομένου αυτοκινήτου. Ο γιατρός από το παράθυρο του, πέταξε ένα μοναδικό λουλούδι που βρισκόταν στο γραφείο του. Το πέταξε πίσω της, πάνω της. Ύστερα κλείδωσε την πόρτα του γραφείου και πήγε ν' αλλάξει επάγγελμα, χωρίς να ρίξει ούτε μια ματιά προς τα πίσω.

Ένας σωρός από σπασμένα μέλη φασκιώθηκε προσπαθώντας ν' αποτελέσει ξανά τη συνέχεια της ανίκητης σκέψης.

«-Ζω! Και τώρα θα πληρώσω το τίμημα της ανικανότητάς μου να κάνω το επιχείρημα σωστά».

Ο γιατρός Ανδρέας Χ, ήταν μακριά. Δεν μπορούσε ν' ακούσει αυτές τις σκέψεις. Ποτέ οι πωλητές του κοπανιστού αέρα δεν άκουσαν σκέψη άλλη από τη δική τους.

Η πρώτη εκδοχή του ταίριαζε γάντι.

«-Ίσως έπρεπε ν' αρχίσω από τη δεύτερη εκδοχή». Σκεπτόταν η γυναίκα.

«Ίσως κι αυτός δεν μπόρεσε ν' απαλλαγεί από την εικόνα που του φόρτωσα. Να βρίσκεται εκεί το λάθος;»

Ο ψυχίατρος Ανδρέας Χ που μόλις είχε αλλάξει επάγγελμα, αγνοούσε την υπαρξή της. Όταν οι σκέψεις τον κούρασαν, πέταξε το φάκελο με τα σχέδια στον καναπέ, τα παπούτσια του στον τοίχο, και το γούνινο καπέλο του στην φανταστική καπελιέρα. Έκλεισε τα παραθυρόφυλλα, τα φώτα, δεν ήταν εκεί για κανέναν. Γυμνός άνοιξε το καυτό νερό του μπάνιου και το άφησε να τρέχει. Η μπανιέρα ξεχείλισε, ο ατμός ξεχύθηκε από το δωμάτιο στο υπόλοιπο σπίτι, έμοιαζαν όλα να αιωρούνται σ' ένα υγρό σύννεφο που ανακατεύτηκε με τον ιδρώτα της κάθαρσης. Τίποτα. Ούτε αυτή κατάφερε να τον λυτρώσει.

-Αέρα! Αέρα έστω και κοπανιστό! Φώναζε απελπισμένος αλλά δεν είχε το κουράγιο να πιάσει τα πόμολα. Τα υλικά που έφτιαξαν αυτό το τοπίο, δεν ήταν δικά του. Λαγουμιασμένος στα κατάβαθα ενός άλλου «είναι», είχε καταβληθεί από την έσχατη των αμαρτιών, ολόκληρος είχε μεταφερθεί στην υπαρξή της. Ήταν μέσα της. Έκλεβε τον αέρα που της έδινε η φιάλη, κι έφτανε ίσα με αυτόν υγρός, μαζί με την ιδρωμένη της σκέψη. «Ζω! Αλλά δεν με υπακούει το σώμα μου. Δεν έχω κανένα έλεγχο πάνω του. Παρόλα αυτά μπορώ και σκέπτομαι. Αχ, αν ή σκέψη είχε τη δύναμη να μας ανασυνθέσει! Αν μπορούσα με αυτή τη σκέψη να τον πείσω πως δεν θα με σταματούσε ούτε η δεύτερη, ούτε η Τρίτη εκδοχή, ούτε καν αυτός. Τον διάλεξα για να ολοκληρώσω την πράξη μου. Τον χρησιμοποίησα. Δεν πήγα εκεί για τις συμβουλές του».

Ο ατμός εξαφάνισε το πρόσωπο του γιατρού από τον καθέφτη. Σέρνοντας έφτασε στη μικρή πόρτα δίπλα από την ντουλάπα και την άνοιξε. Κουτρουβαλιάστηκε στη σκάλα του υπόγειου και σταμάτησε ακίνητος στον πάτο της εμβρυικής του ύπαρξης.

Η σκέψη του ακόμα λειτουργούσε. Δεν κατάφερε ούτε αυτός να βραχυκυκλώσει τα καλώδια της απόγνωσης.

«-Πότε έγινε το λάθος; Πως ξεκίνησε; Είναι αλήθεια πως δεν είχα καταλάβει τι θα κάνει; Αν ναι, κορόιδευα τον εαυτό μου μια ζωή. Ποτέ δεν υπήρξα τίποτε. Αν όχι όμως, την ωθούσα επί δυο ώρες σ' αυτή την απόφαση. Δεν μπόρεσα να της συγχωρέσω αυτή την έπαρση. Να πιστεύει ότι εκμηδενίζοντας τον εαυτό της θ' αγγίζει το θείο; Να πιστεύει ότι απελευθερώθηκε και ότι πλήρωσε το τίμημα για την επιτυχία που κατά τα άλλα κέρδισε με το σπαθί της; Ποιο σπαθί της; Αυτό της εκμηδένισης; Αυτό της απόλυτης παράδοσης στον μάνατζερ του ταλέντου της; Αυτό της ηλίθιας επαναστασής της; Ήθελα να τη δω να πέφτει. Να τη δω να πηδάει από το παράθυρο παίρνοντας μαζί της κάθε υποψία της δικής μου ματαιοδοξίας και κυριαρχικότητας. Ήταν άρρωστη. Τρελή. Θα ήταν μια πράξη αναμενόμενη, χωρίς άλλα σκαλίσματα. Αλλά που έγινε το λάθος; Γιατί δεν είμαι ευχαριστημένος από το αποτέλεσμα; Μπας δεν έχει πεθάνει; Μπας δεν ήταν αυτό που ακριβώς ήθελα; Τι ήθελα; Να ορμήξω πάνω της μουγκρίζοντας να την κατασπαράξω; Να τη φάω ολόκληρη να την χωνέψω μέσα μου, να πάψει να με βασανίζει ο σαρκαστικός της λόγος, το χαστούκι του βλεμματός της, το μαρτύριο του προκλητικού στήθους της; Γιατί δεν το έκανα; Γιατί δεν έγινα καλύτερα ο αποκτηνωμένος αντίζηλος του εραστή που εξαιτίας του έφτασε σε μένα; Θα ζούσε τώρα. Κι εγώ θα ζούσα!»

Ο γιατρός ζούσε αλλά φυσικά δεν το ήξερε. Εκείνη ήξερε πως ζουν και οι δυο γιατί ένοιωθε την εκπνοή του να βγαίνει από το στόμα της λυγμός. «Πωλητής κοπανιστού αέρα!» Σάρκασε πάλι το μυαλό της και τα μάτια της βλεφάρισαν. «Φτωχέ μου γιατρέ! Μόνο μέσα μου μπορείς να υπάρξεις πια. Δεν έχεις περισσεύματα! Μα που έγινε το λάθος; Που; Και πως γνωρίζω εγώ τι γίνεται χωρίς εσύ ακόμα να το έχεις αντιληφθεί; Να σου στείλω ένα μήνυμα αλλά πως; Η σκέψη μου ανακατεύεται με το οξυγόνο της φιάλης, ο ιδρώτας μου με τους ατμούς του μπάνιου σου και η απελπισία, το μπουντρούμι που σε φυλάκισε. Πρέπει να σε λυτρώσω. Να εξασκήσω τη σκέψη μου να δυναμώσει, ίσως μπορώ να το κάνω. Δεν είχα σκοπό να σου διδάξω κανένα μάθημα. Δεν ήμουν ικανή. Αλλά είμαι σίγουρη πως το πήρες.

Κι εγώ; Εγώ να συνεχίσω χωρίς βοηθούς. Και ή να καταφέρω το επιχείρημα μόνη μου, ή να με νικήσει η ζωή. Στο πρόσωπο ενός άλλου μάνατζερ, χα! Στο πρόσωπο ενός άλλου θαυμαστή λατρεμένου».

Η γυναίκα βλεφάρισε ξανά τα μάτια της. Η νοσοκόμα την κοίταξε προσεχτικά. Ύστερα είδε τις ρώγες των δαχτύλων της να ροδίζουν. Η

νοσοκόμα βγήκε τρέχοντας από το θάλαμο. Σε λίγο μαζεύτηκαν γύρω της οι γιατροί.

«-Με ακούς; Μη μιλάς, ανοιγόκλεισε μόνο τα βλέφαρα» Της είπε ο ένας γιατρός. Εκείνη προσπάθησε να χαμογελάσει. Τα χείλη της πονούσαν. Τα χείλη της ίσως δεν υπήρχαν. Ανοιγόκλεισε τα βλέφαρά της. Δεν έβλεπε τίποτα. Άκουσε μόνο το γιατρό να λέει, «Αυτό ήταν. Είναι μαζί μας. Θα έχει πολλά να μας διηγηθεί».

Ύστερα τα φώτα έκλεισαν κι εκείνη αναρωτήθηκε ξανά.

«Πως θα βρω το λάθος; Πρέπει να γυρίσω πίσω με τη λύση. Αλλιώς θα ξαναφτάσω εδώ».

Ο ψυχίατρος Ανδρέας Χ, είδε τον εαυτό του ξαπλωμένο στο πάτωμα ενός κατασκότεινου υπόγειου. Κοίταξε προς τη μεριά της σκάλας και είδε μια αμυδρή δέσμη φωτός να χτυπάει τον τοίχο δίπλα της.

«Απο κάπου έρχεται αυτό το φως» σκέφτηκε με λαχτάρα κι άρχισε με τα τέσσερα να ανεβαίνει την σκάλα λαχανιασμένος. Κατάφερε να φτάσει μέχρι το δωμάτιο. Το χρώμα των επίπλων είχε ζωντανέψει τα πάντα έσταζαν ακόμα νερό. Δεν αναγνώριζε για δικό του τίποτα στο χώρο. Η βρύση του μπάνιου είχε σταματήσει από μόνη της να τρέχει. Δεν θυμάται καν πως είχε φτάσει μέχρι αυτήν. Το μόνο που ξέρει είναι πως τα υλικά αυτού του τοπίου δεν είναι δικά του. Είχε πέσει σε λάθος λαγούμι.

Σηκώθηκε, ντύθηκε, φόρεσε τα παπούτσια του, τη γραβάτα, έπιασε το γουνίνο καπέλο του από κάτω και προχώρησε μέχρι την πόρτα. Κοίταξε γύρω του.

«Παράξενο! Δωμάτιο όμορφο, μα ξένο. Τόσο ξένο! Πως έγινε αυτό το λάθος;»

Άγγιξε το πόμολο και κείνο γύρισε. Μόλις έκλεισε πίσω του την πόρτα, τα πνευμόνια του γέμισαν από καθαρό, παρήγορο, ανανεωτικό αέρα.

«Ευχαριστώ!» αναστέναξε, αποφεύγοντας να σκεφτεί τίποτε άλλο.

Η γυναίκα στο κρεβάτι χαμογέλασε ψιθυρίζοντας.

«Εσύ ήσουν το λάθος. Εγώ ήμουν το λάθος. Η αλήθεια της σκέψης μας ήταν το λάθος. Παρακαλώ...»

Ύστερα μίλησε ψευδά, μεγαλοφώνως.

«Λίγο νερό βρε παιδιά! Τελειώνετε επιτέλους σωστά ό,τι αρχίζετε!»

Και πανηγύρισε το σύμπαν.